

1887-05-23

AFSENDER

Christen Ewaldsen

MODTAGER

J. C. Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

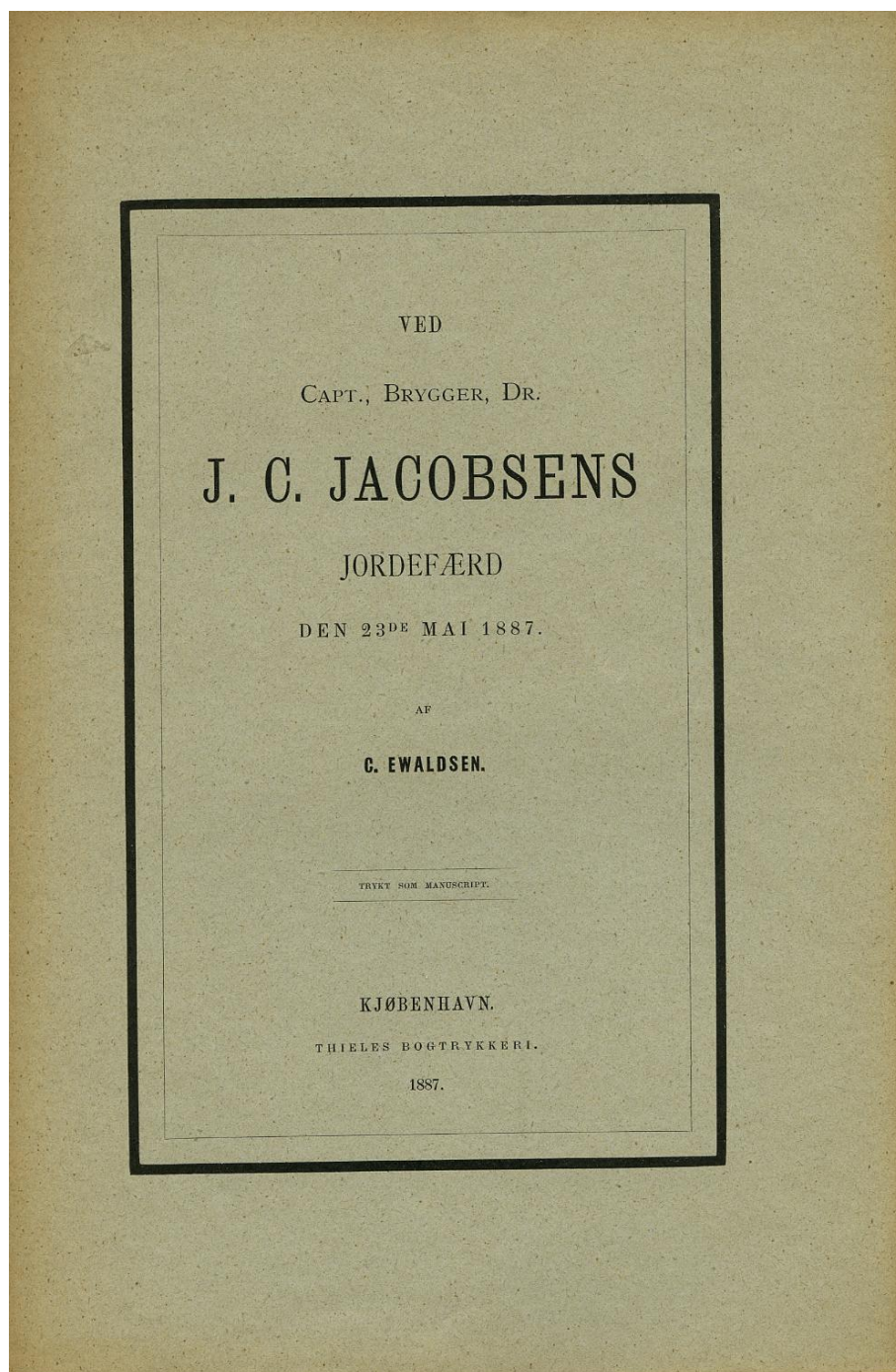
Afsendersted:
København

Arkivplacering:
CA

DOKUMENTINDHOLD

Pastor C. Ewaldsens ligprædiken over J. C. Jacobsen

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

VED

CAPT., BRYGGER, DR.

J. C. JACOBSENS

JORDEFÆRD

DEN 23DE MAI 1887.

AF

C. EWALDSEN.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

KJØBENHAVN.

THIELES BOGTRYKKERI.

1887.

Naade være med Eder alle og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus! Amen!

Naar i denne Time Landets Konge og saamange af dets bedste Mænd samles i Sørgefølge om denne Kiste, da er det med fuld Føje, at dette skeer, thi vort elskede Fædreland har mistet en af sine bedste Sønner. Og han var en kjærlig Søn mod denne Moder, under de graanende Haar elskede han hende med hele Ungdommens Varme; fuldtud havde han tilegnet sig den Sætning, at sit Fædreland skylder man Alt, men han havde ikke blot lært den udenad men tillige sat den ind i sit Liv, og storartede Mindesmærker ville for kommende Slægter bære Vidnesbyrd om denne hans sønlige Kjærlighed. Han var en dygtig Søn, der gjorde sin Moder Ære, thi han havde kjæmpet sig frem til at være en Mand i Ordets fulde Betydning, en Mand i Villie og en Mand i Kraft, for hvem hver

Hindring kun blev en ny Spore til at kjæmpe sig frem til nye Seire. Han var en Arbeidets Mand som Faae; men Arbeidet var for ham ikke en Gjerning, der var lagt til ham, en Pligt, der var paalagt ham, det var Pulsslaget i hans Liv, Luften, i hvilken han maatte aande, det at leve og at arbeide smeltede sammen for ham. Det blev ham forundt at see riig Høst af sit Arbeide, og forlængst havde han baade i Formue og i Aaretal naaet det Punct, da han med god Føje kunde have ladet andre arbeide og selv søge Hvile, men det faldt ham aldrig ind; der ere Hundreder af Mænd her tilstede, som have færdedes med ham i den daglige Gjerning og i hvis Arbeide han var Drivfjedren, de ville afgive levende Vidnesbyrd om, at hans Arbeide først standsede den Dag, da han for sidste Gang i dette Liv kjørte ud af Carlsbergs Port. Men hvor høit han end elskede Arbeidet, saa blev han aldrig en Slave af Arbeidet, thi han var altid et Hoved høiere end Gjerningen og derfor kunde han med Klarhed overskue den og med sikker Haand lade den være sin Tjener. Men dette kom af, at han tidligt havde lært at kjende to høibaarne Venner, Kunsten og Videnskaben, hvem han tilbød Huusrum i sit Hjerte, og de havde taget mod Tilbuddet og, som det sømmede sig to saa ædle Sødskende, boede fredeligt sammen hos ham. Dog betragtede han sig

ikke som deres Vært, der undte dem Ly eller havde Ret til at fordre noget af dem, han ønskede kun som Discipel at sidde ved deres Fødder, lytte til deres Tale og derved voxe fra Klarhed til Klarhed. Men alt imedens han saaledes saae op til disse Venner, løftede de ham alt mere op med sig og fyldte hans Sjel med de høje Syner og store Tanker, der mere og mere prægede hans Færd, saaat selv hvor man var uenig med ham, maatte det indrømmes, at Smaalighed og personlige Hensyn laae neden for hans Synskreds. Og det var dette store og høje Syn paa Livet, der bar ham frem: de ilende Aar kunde vel bøje hans Skikkelse og riste dybe Furer i hans alvorlige Ansigt, men Aanden formaaede de ikke at bøje; med usvækket Kraft elskede han ud over Støvets Aar, hvad han i Ungdoms Dage og Manddoms Aar havde fundet værd at elske, og for enhver saadan Sag var han altid rede til at kjæmpe og bringe Offre, om det gjordes fornødent. Der ligger blandt de mange Krandsse paa hans Kiste en fra Nordslesvig, og den er vel fortjent, thi oprigtigere, trofastere Ven har dette vort Smertesland ikke havt her hjemme, og kun faae Ting kunde harme ham mere end naar han mødte den kleinmodige og forsagte Tale, der opgav Haabet og kun vidste at dvæle i Talemaader om det tabte Slesvig. Maaskee var det vor Enighed paa dette Punct, der bragte ham

til at forunde mig Indblik i, hvad der boede i hans Hjerte; men hvad der vandt mit Hjerte for ham var ikke hans store Tanker men den store Ydmyghed i hans Gudsforhold. Thi heelt og fuldt erkjendte han, at det var Guds Naade, der havde baaret ham igjennem hans Livs haardeste Kampe, og at det var Guds Velsignelse, der havde skjenket ham den rige Høst: levende erkjendte han, at Meget var ham betroet og Meget maatte der derfor fordres af ham, og maaskee laae her den dybeste Grund til den utrættelige Iver, der drev ham til uafbrudt at arbeide, medens det var Dag, inden Natten kom, da han ikke kunde arbeide. Og som han troede paa Guds Velsignelse, saa har denne jo gjort ham til en lykkelig Mand. Jeg tænker herved ikke paa de Hundredetusinder, han vandt, men jeg kalder det Lykke at modnes til Mand under alvorlig Kamp, at sætte sig et stort Maal og faae Held til at naae det, at faae en lang og god Arbeidsdag og kunne indbjerge Høsten af sit Arbeide, at faae en mild og skyfrie Aftenstund; og hans Kjæreste ville aldrig glemme den sidste Tid, de levede sammen med ham, hvor hver en Sky var bortveiret, saaat, da han gik bort, var det, som naar Sol gaaer ned i den klare, lysende Høstaften. Fred og Ære være over hans Minde iblandt os; men i din Haand, vor Gud og Fader, befaler jeg hans Sjel med Tak for alt, hvad

du har givet ham af Naade og Velsignelse i dette Liv: tag ham da til dig efter den samme Naade og Barmhertighed og forund ham det, hvorefter hans Sjel higede, at voxte fra Klarhed til Klarhed, at han maa naae til Maalet, Guds Børns salige Frihed. Bliv saa med din Trøst hos hans trofaste Hustru, der sidder tilbage vel med de rige Minder men ogsaa med det dybe Savn; giv hende Naade til at tage sit Kors og bære det stille og taalmodigt, Naade til at vente frimodigt paa Reisebudskabet, fremfor Alt Naade til, at hendes bortgangne Ægtefælle altid for hende maa være den levende Ven, der bier efter hende. Giv hans Søn Naade og Velsignelse til at tage i Arv hans Faders høje Livssyn og store Tanker; giv ham og hans Hustru din Helligaands Bistand til altid at pege opad for de Børn, du har skjenket dem, og drage dem op i din Frygt og Formaning, at deres Bedstefaders Billede og Faders og Moders Exempel maatte lære dem at see opad. Giv os alle, som mødtes her idag, Naade til at medtage og bevare en ny Opfordring til stadigt at arbeide paa at blive dygtige Sønner og Borgere i vort jordiske Fædreneland, saaat vi aldrig slaa os til Ro med hvad vi have udrettet, men altid stræbe fremad, altid klarere maatte være os bevidste, at vi ere Tjenere i en betroet Gjerning, saaat vi stræbe opad, men som vor bedste Skat i troende

Hjerter bevare Visheden om, at vi her kun ere Ud-
lændinge men i vor Daabs Naade have Borgerret og
Borgerskab i din Himmel som vort rette Fædreland,
saaat det gennem de vxlende Tilskikkelser klinger
alt klarere i vore Hjerter: O Gud skee Lov, det
gaaer hjemad, hjem til dine Børns salige Møde,
hjem til at skue dig Ansigt til Ansigt! Amen i
Jesu Navn!

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

